

Camellia

两世情缘

เมื่อข้า
ทั้มภาพ

มาเป็นสตรี
ท่ามกลาง

สี่บุรุษ

ผู้เลิกลา

4

醉寂寞 踟躕志
เขียน

บทที่ 91 ความเจ็บปวดในหัวใจ

“คุณหนู ในที่สุดชู้เออร์ก็ได้เจอท่านเสียที!”

ทันทีที่ฉันเข้ามาในพระตำหนักอวีซิง ชู้เออร์ก็เข้ามาหาพร้อมดวงตาแดงก่ำ

“เมื่อคืนนี้ชู้เออร์ได้ยืนยันว่าฮ้องเต้ทรงพาคุณหนูไปที่พระตำหนักหลังอวินก็รู้สึกเป็นห่วง คืนนี้ได้ยืนยันว่าพระตำหนักหลังอวินมีนักฆ่าบุกเข้าไป ชู้เออร์เข้าพระตำหนักหลังอวินไม่ได้ รู้สึกทรมานเหมือนหัวใจถูกมดกัดกินอย่างไรอย่างนั้น”

ฉันชวยเท้าถี่ เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “เจ้าไปที่พระตำหนักหลังอวินแล้วจะทำอะไรได้ มารับดาบของนักฆ่าหรืออย่างไร”

เมื่อเห็นภาพของพระตำหนักอวีซิงเข้าสู่สายตา ฉันก็รู้สึกได้ถึงความผูกพัน

“คุณหนู!” ชู้เออร์ขอบตาแดงระเรื่อ ยืนกระที่บเท้าอยู่กับที่

ฉันชะงักผีเท้า หันมายิ้มบาง ลุบศีรษะของชู้เออร์แล้ว
เอ่ยว่า “ใช่แล้ว ชู้เออร์คนดีของข้า ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงข้า ตอนนี้
ข้าก็ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ เจ้าวางใจเสียเถอะ!”

ชู้เออร์เอ่ยถามเสียงเบา “ฮ้องเต้...ไม่ลงโทษคุณหนูหรือ
เจ้าคะ”

ลงโทษหรือ ฉากรักเร้าร้อนนั้นถือเป็นการลงโทษหรือไม่

ฉันส่ายหน้าแล้วหมุนตัวหนีเพื่อปิดบังใบหน้าแดงช้ำ
ด้วยความเขินอาย

“คุณหนู...”

ฉันเอียงหน้า เห็นชู้เออร์ทำทางลั้งเล ริมฝีปากขยับ
ทำท่าเหมือนจะพูดแต่หยุดไว้

ฉันยิ้มแล้วถามว่า “ยังมีเรื่องอะไรที่ทำให้ชู้เออร์ของข้า
ไม่วางใจอีกหรือ”

ชู้เออร์เซิดใบหน้าขึ้น เหลือบตามองฉัน จากนั้นก็
ก้มหน้าอย่างรวดเร็ว เอ่ยเสียงเบาราวกับยุง “...ได้ทำมูเขา...
ไม่เป็นอะไรใช่ไหมเจ้าคะ”

นัยน์ตาเป็นประกายราวแสงดาวสว่างไสวสงบนิ่ง อารมณ์ความรู้สึกวาบผ่านเข้ามา เป็นความคิดคำนึงที่จมอยู่ภายใต้คลื่นน้ำตามานานวัน เป็นความเขินอายและความคาดหวังที่ปิดไม่มิดของหญิงสาว...

ฉันทะงัก เอ่ยว่า “ชู่เอ๋อร์ เจ้า...”

เมื่อเห็นสีหน้าประหลาดใจของฉัน ชู่เอ๋อร์ก็ตื่นตกใจแล้วรีบโบกมือ “ไม่ใช่นะเจ้าคะ คุณหนูอย่าเข้าใจผิด ชู่เอ๋อร์เพียงแต่เป็นห่วงได้ทำมุมแทนคุณหนูเท่านั้น”

ฉันมองใบหน้าที่จริงจังกินเหตุของชู่เอ๋อร์ก็รู้สึกสับสนสุดท้ายก็ทอดถอนใจ แล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนี้คร่าว ๆ เมื่อฉันบอกว่ามู่จื่อหิงถูกพิษชาดแยมสรวลของหงเจี๋ยว แม้ชู่เอ๋อร์จะมีสีหน้าสงบนิ่ง ทว่ามีมือทั้งสองข้างกลับกำหมัดแน่น ไหล่สั่นเล็กน้อย

เจ้าเด็กคนนี้ หวังไหวเสียแล้ว...

ฉันเดินเข้าไปด้านในของพระตำหนักอย่างรวดเร็ว นั่งลงบนตั่งบุ๋นวม หลับตาลงเอ่ยว่า “ชู่เอ๋อร์ เจ้าออกไปก่อนเถิด ข้าอยากจะพักผ่อน”

ชัชวาลย์มองฉันด้วยความร้อนใจ ริมฝีปากอ้าออก แต่สุดท้ายก็ห่อไหล่ลงด้วยความอ่อนใจ ก่อนจะออกไปเงียบๆ

เมื่อทุกคนออกไปแล้วภายในพระตำหนักก็เงียบเหงาลงเล็กน้อย ฉันถอนหายใจหนักๆ ไม่อาจทำให้ความหนักใจคลายลงได้ แต่กลับรู้สึกไม่พอใจความห่วยโง่ของชัชวาลย์ จากนั้นก็หัวเราะเย้ยหยันตัวเอง ฉันถอนหายใจ ลุกขึ้นเข้าไปด้านในจุดกำยานหอมเพื่อทำให้จิตใจสงบ

ห้องฟ้าภายนอกมีดสนิท สายลมพัดมาจากพระตำหนักหลังอวิ้นนำพากลิ่นคาวเลือดโชยมา ฉันขมวดคิ้วปิดหน้าต่างหันมาสูดดมกลิ่นกำยานภายในห้อง ทว่ากลิ่นคาวเลือดยังคงลอยอวลอยู่ไม่จางหาย

ฉันรู้สึกว่ารุ่นไม่เป็นสุข สัญชาติญาณร้องเตือน ฉันเปิดฉากยาวที่อยู่ด้านข้างพระตำหนักออก แล้วก็ต้องตกตะลึงฟรีนเพรีด

คนชุดดำคนหนึ่งอยู่ที่ด้านหลังจากนั้น ลมหายใจรวยรินด้านข้างมีโลहितไหลนอง

เมื่อคนชุดดำเห็นฉันก็นิ่งงัน นัยน์ตาภายใต้ผ้าปิดหน้า
สีดำมืดหม่นลง ก่อนจะชักกระบี่ยาวออกมาชี้มาทางฉัน

“เอื่อก...” ร่างของคนชุดดำไหวเอน ฝีเท้าชวนเซ กระบี่
ยาวร่วงหล่นพื้น มือกุมบาดแผลแล้วครางออกมา

ฉันมองเขา หัวใจเต้นรัวเร็ว หลังจากสำรวจอย่างละเอียด
มุมปากก็หยักยิ้ม หยิบกระบี่ยาวที่หล่นอยู่ตรงหน้าขึ้นมาเล่น
ในมือ

กระบี่ทั่วไปจะยาวสามจื่อ แต่กระบี่เล่มนี้ยาวประมาณ
สี่จื่อกว่าๆ กระบี่เนื้อบางคมกริบสลักลวดลาย ดำมกระบี่มีพู่
สีเหลืองห้อยอยู่ เมื่อตัวดเบาๆ กระบี่ก็กรีดกับอากาศจนส่งเสียง
ตัวกระบี่ร้ายร่าราวกับดอกไม้ชูช่อ

ถึงแม้ฉันจะไม่ใช่มือเชี่ยวชาญเรื่องกระบี่ แต่ก็มองออกว่า
กระบี่เล่มนี้ไม่ใช่ของธรรมดา

ฉันยกแขนขึ้น กระบี่ส่งเสียง จ่ออยู่ที่ลำคอของคนชุดดำ

“เจ้าคือนักฆ่าจากสำนักตระกูลเหลียนอย่างนั้นหรือ” ฉัน
เอ่ยถาม

คนชุดดำยื่นกายลุกขึ้นนั่งอย่างอ่อนแรง เอาแต่จ้องมองฉันโดยไม่ตอบคำถาม

“เจ้าไม่กลัวว่าข้าจะฆ่าเจ้าหรือ” ฉันยิ้มบาง มือที่จับด้ามกระบี่ขยับเล็กน้อย แต่กลับสร้างรอยแผลขึ้นที่ป่าข้างซ้ายของเขา

“เจ้าบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้หากข้าจะฆ่าเจ้าง่ายเสียยิ่งกว่าฆาตมดสักตัว ขอเพียงข้าออกแรงเพียงเล็กน้อย เจ้าก็จะได้ลงไปเป็นลูกเขยของพญามัจจุราชแล้ว”

ดวงตาของคนชุดดำเป็นสีโลหิต มองมาอย่างซึ่งโกรธ “เจ้าคิดจะทำอะไร!”

เมื่อเห็นเขาฟ่ายแพ้ ฉันก็ส่ายหน้า เอ่ยอย่างเสียดายว่า “ข้าคิดว่าเจ้าจะเป็นผู้ขายอกสามศอกจิตใจแข็งแกร่งเสียอีกที่แท้ก็แค่คนกลัวตายคนหนึ่งเท่านั้น”

คนชุดดำท่าทางอับอาย “ข้าหวนเทียนจึงไม่กลัวตาย! เพียงแต่ยังไม่สำเร็จสมความปรารถนา ข้ายังไม่อยากตายอย่างไร้ค่า!”

“สมความปรารถนาอย่างนั้นหรือ” ฉันทเลิควิว “หรือว่าเป็น
การสังหารของเขาเจ้ามารยาอย่างข้าหรือ”

หยวนเทียนฉิงแค้นเสียงเย็น “เจ้าอย่าคิดไปเองหน่อย
เลย!”

มุมปากของฉันทระตุก ลุบจมูกแก้มแก้ม “เจ้ารู้หรือไม่ว่า
เพราะเหตุใดจนถึงตอนนี้ข้าถึงยังไม่เรียกใครมาจับเจ้า”

หยวนเทียนฉิง “เพราะเหตุใด”

“เพราะข้าต้องการทำข้อตกลงอย่างหนึ่งร่วมกันกับเจ้า
เพื่อเป็นการไถ่โทษของเจ้าด้วย เป็นอย่างไร”

หยวนเทียนฉิงอ่อนใจ “ข้ามีทางเลือกอื่นหรือ”

ฉันทส่ายหน้า แม้มริมฝีปากยิ้ม “ไม่มี”

หยวนเทียนฉิงจ้องมองฉันท ในแววตามีประกายระยิบ-
ระยับวาวผ่าน “ข้อตกลงอะไร”

“บอกข้าว่าเพราะเหตุใดสำนักตระกูลเหลียนจึงต้องการ
สังหารข้า แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า”

หยวนเทียนฉิงส่ายหน้า “ตวนมู่เซ่อปกป้องเจ้าดีเกินไป เจ้าถึงได้ไม่รู้สิ่งใดเลย ไม่ได้รู้ว่าข้างนอกนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้นเลยสักนิด”

กระบี่ยาวที่อยู่ในมือเคลื่อนไหว แทะเข้าไปในบาดแผลที่แต่เดิมตื่นชินของหยวนเทียนฉิงแล้วดึงออกมา ก่อนจะแทงเข้าไปใหม่อีกครั้ง

“เอื้อก...เอื้อก...เอื้อก...” หยวนเทียนฉิงครางสามครั้ง ดวงตาที่อยู่ด้านหลังผ้าสีดำเบิกกว้าง มองฉินอย่างซึ่งโกรธ “เจ้า!”

ฉินก้มหน้าลงมองเขาอย่างเย็นชา โทสะคุกรุ่นอยู่ในใจ เพราะถูกเขาพูดจี้ใจดำ

ตวนมู่เซ่อมักจะไม่วินิจฉัยให้ฉินรู้เรื่องราวอะไรมากนัก ฉินเข้าใจ สิ่งที่เขาต้องการคือสตรีที่เขาสามารถปกป้องคุ้มครองได้ทั้งหมด

ความต้องการของบุรุษที่มีต่อสตรีมักจะสูงมากเสมอ เขาหวังให้เธอไม่เหมือนใคร แต่กลับไม่ต้องการให้เธอเฉลียวฉลาดมากจนเกินไป

ดังนั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าตวนมู่เซ่อ บางครั้งฉันยินดีที่จะถูก
ปิดบัง

แต่ทั้งหมดทั้งมวลนี้ ไม่ได้หมายความว่าฉันไม่รู้เรื่อง
อะไรสักอย่าง!

เมื่อครู่นี้ตอนที่ออกมาจากพระตำหนักหลังอวีน ที่มู่-
ปากของหงเจียวมีรอยยิ้มที่เหมือนจะไม่ยิ้มผ่านไป ทำให้ฉัน
รู้สึกวุ่นวายใจยิ่งนัก

“เลิกพูดมากเสียที ข้าต้องการให้เจ้าบอกข้าว่าเพราะ
เหตุใดพวกเขาจึงต้องการฆ่าข้า”

หยวนเทียนฉิงแค้นเสียงอย่างไม่เต็มใจ “เมื่อสิบวันก่อน
มีกวีบทหนึ่งแพร่กระจายไปทั่วทั้งสี่แคว้นราวกับไฟลามทุ่ง
จนทั้งสี่แคว้นตื่นตระหนกกันไปหมด”

“กวีอะไร”

“ฮองเฮาเจ้ามารยามาจู้ติ ยั่วเข้าเจ้าแห่งแดนใต้ ใต้หล้า
วุ่นวายหายนะ”

ฉันงุนงง “กวีบทนี้เกี่ยวกับเรื่องที่เราต้องการฆ่าอย่างไร”

หยวนเทียนฉิงเงยหน้าขึ้นมองฉัน ดวงตาคู่นั้นเหมือนจะพูดว่า ‘เจ้าไม่รู้จักจริงๆ หรือ’

ฉันชูกระบี่ขึ้นด้วยความโมโห เตรียมที่จะแทงกระบี่เข้าไปในบาดแผลของเขาอีกครั้ง คราวนี้เขาเอ่ยขึ้นอย่างรวดเร็ว “อย่า...ค่อยๆ ฟังที่ข้าเล่าก่อน!”

เมื่อเห็นฉันเก็บกระบี่ หยวนเทียนฉิงก็ผ่อนลมหายใจ “แคว้นมู่หลิวตั้งอยู่ทางทิศใต้ เจ้าแห่งแดนใต้ก็หมายถึงตวนมู่เซ่อ ส่วนของเขาเจ้ามารยานั้นก็ไม่มีอะไรน่าสงสัย หมายถึง...” หยวนเทียนฉิงเหลือบตามองฉัน เมื่อเห็นสีหน้าของฉันผิดปกติก็ไม่พูดต่ออย่างนึกสนุก แล้วเอ่ยว่า “เรื่องเหล่านี้เป็นคำพูดไร้สาระ มีเพียงคนธรรมดาเท่านั้นที่จะเชื่อ”

ฉันเก็บความรู้สึกประหลาดใจตอนที่ไต่ยिनกลับไป แล้วส่ายหน้าอย่างเคร่งขรึม “ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริง ก็ไม่น่าจะมีคนมากมายมาสังหารข้าเช่นนี้”

หยวนเทียนฉิงเงยหน้าขึ้นหัวเราะเสียงดังจนกระเทือน
บาดแผล เสียงหัวเราะจึงหยุดลง กลายเป็นเสียงสูดลมหายใจ
ด้วยความเจ็บปวด

นานช้า เขาจึงเอ่ยขึ้นอีกครั้งว่า “เจ้าไม่เข้าใจ ว่าเรื่องนี้
มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้าเป็นอย่างมาก”

ศรอยุธยา

บทที่ 92 โจรประหลาด

ภายในพระตำหนักอวีซิง เปลวเทียนสายไหวโดยที่ไม่มีสายลมพัดผ่าน ส่องแสงริบหรี่

ฉันหันมองออกไปด้านนอก ท้องฟ้าปลายฤดูใบไม้ร่วง เจียบเหงาเปล่าดาย มีแต่ความเหน็บหนาวเช่นเดียวกับหัวใจของฉัน

ฉันหันกลับไปเอ่ยว่า “มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากอย่างนั้นหรือ” จากนั้นก็แค้นเสียง “ใช่ว่าข้าจะไม่เข้าใจ!”

หยวนเทียนฉิงเอนตัวพิงกำแพงด้านหลัง เอ่ยยิ้มๆ “อ้อ เจ้ารู้ตัวหรือ” เมื่อเห็นฉันชูกระบี่เล่มยาว แววดตาเป็นประกายก็เอ่ยขึ้นว่า “เจ้าเข้าใจว่าอย่างไร!”

ฉันแค้นเสียง วางกระบี่ลง เชิดหน้าแล้วพูดว่า “แคว้นมู่หลิวมีกำลังทหารและม้าที่เข้มแข็ง เสบียงอาหารอุดมสมบูรณ์ ตวนมู่เซอปกครองบ้านเมืองด้วยหลักบุนและบูดูแลทั่วทั้งใต้หล้า คนที่คิดการชั่วก็รู้สึกหวาดกลัว บังเอิญว่าพอดีกับมีคนปล่อย

ข่าวลือ จึงยิ่งทำให้ข่าวลือแพร่กระจายไปมากขึ้น แล้วใช้ชื่อของ
ข้าทำให้แต่ละแคว้นเป็นอริกับตวนมู่เซ่อ หากเป็นอย่างที่เจ้าว่า
การที่กวีบั้นนั้นแพร่กระจายไปทั่วเช่นนี้ ก็หมายความว่าแต่ละ
แคว้นมีคนที่คิดการชั่วอยู่ไม่น้อย!”

หยวนเทียนฉิงพยักหน้า เก็บสายตาไม่ใส่ใจแต่เดิมกลับไป

ฉันทัดใจ แล้วเอ่ยต่อว่า “พวกเขาจะถูกตวนมู่เซ่อกันเกินไป
จริงๆ เขาจะติดกับดักคนเหล่านั้นง่าย ๆ ได้อย่างไร”

หยวนเทียนฉิงส่ายหน้า “คราวนี้เจ้าผิดแล้ว ตวนมู่เซ่อ
ติดกับดักแล้วจริงๆ ก่อนหน้านี้เขาทำลายปรากฏการณ์ตระกูลถึงของ
แคว้นถู่หลิง ดูจากสถานการณ์ในตอนนี อีกไม่นานเขาก็คงจะ
บุกทำลายสำนักตระกูลเหลียน”

ฉันทั้งฉันทิมฝีปากสั่นระริก “เขา...”

คำพูดที่ตวนมู่เซ่อเคยกล่าวไว้เอ่อล้นเข้ามาในจิตใจ

“ซินซิน ข้าจะสังหารคนทั้งใต้หล้าเพื่อเจ้า!”

ขอบตาชั้นขึ้น ความรู้สึกซาบซึ้งปะปนกับความขมขื่น
ตอนนี้เขาเป็นกษัตริย์ของแผ่นดิน เหตุใดถึงทำตัวเอาแต่ใจเพื่อ
ฉันเช่นนั้น

ฉันรู้สึกขมขื่น หยวนเทียนฉิงเอ่ยต่อ “บางทีเขาอาจจะรู้
ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่แรก แต่เพื่อเจ้าแล้ว ก็ยังฝืนทำในสิ่งที่
เป็นไปได้”

ฉันส่ายหน้า ตวนมู่เชื่อเอาแต่ใจ แต่จะมู่ทะเลเช่นนี้ไม่ได้

“ไม่!” ฉันสูดลมหายใจเข้าลึก เก็บอารมณ์หวาดหวั่นไว้
แล้วยิ้มอย่างมีนัย “เขากำลังเชือดไก่ให้ลิงดูต่างหาก”

หยวนเทียนฉิงนิ่งมองฉัน เขาเงยหน้าขึ้น หัวเราะเสียงดัง
“ก็อาจจะเป็นอย่างนั้น!”

“เพียงแต่ข้ายังมีเรื่องหนึ่งที่ไม่เข้าใจ” ฉันเอ่ยด้วยความ
งุนงง

“เรื่องใด”

“หากบอกว่าในแต่ละแคว้นมีคนหวาดกลัวตวนมู่เชื่อ คิด
จะใช้ข้าเพื่อเป็นการก่อเรื่องก็ดูจะสมเหตุสมผลอยู่ แต่เรื่องนี้

เกี่ยวข้องกับใครในสำนักตระกูลเหลียน เหตุใดจึงต้องการให้ข้าตายโดยไม่สนว่าจะต้องแลกมาด้วยสิ่งใด เพียงเพื่อบทกวีไร้สาระเพียงบทเดียว”

หยวนเทียนฉิงนิ่งงัน เอ่ยว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไร”

ฉินประหลาดใจ แล้วรีบลากระเป๋ิ่ไปอย่างซึ่งโกรธ “เหตุใดเจ้าจึงไม่รู้ เจ้าไม่ใช่คนของสำนักตระกูลเหลียนหรืออย่างไร”

“หูข้างไหนของเจ้าได้ยินว่าข้าเป็นคนของสำนักตระกูลเหลียนกัน! พวกนั้นนะหรือ แค่อือรองเท้าให้ข้ายังไม่คู่ควร!”
หยวนเทียนฉิงบ่นพึม

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเจ้าเป็นใคร เหตุใดดีดักดื่นเช่นนี้จึงสวมชุดดำมาอยู่ในวังหลวงในตอนนี้”

หยวนเทียนฉิง “เหตุใดข้าจึงต้องบอกเจ้าด้วย ไม่ได้ได้อยู่ในข้อตกลงของเราสักหน่อย”

สายตากวาดมองก็เห็นว่าข้างกายเขามีห่อผ้าห่อหนึ่ง เป็นห่อสิ่งของที่ใส่ผ้าดำห่อเอาไว้

หยวนเทียนฉิงเห็นสายตาของฉัน สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป ร่างกายขยับเล็กน้อย แต่แล้วฉันก็ใช้กระบี่หยุดเขาไว้ ฉันใช้กระบี่คลี่ผ้าแต่ละชั้นออก เมื่อเห็นสิ่งของด้านในก็อดตกตะลึงไม่ได้

เพชรนิลจินदानอนนิ่งอยู่ในห้องผ้าสีดําระยิบระยับละลานตา สะท้อนกับแสงเทียนจนพร่างพราย

ฉันคลี่ยิ้มเยาะหยัน “อ้อ ข้าก็สงสัยว่าเจ้าเป็นใคร ที่แท้ก็โจรกระจอกคนหนึ่งเท่านั้นเอง เจ้าบังอาจนํากันนะ จะขโมยของก็กล้าเข้ามาขโมยถึงในวังหลวง!”

หยวนเทียนฉิงขมวดคิ้วเอ่ยด้วยความหงุดหงิด “เพื่อเจ้าใครบอกว่าข้าเป็นโจรกระจอก!”

“ไม่ใช่โจรกระจอกอย่างนั้นหรือ แล้วของสกปรกพวกนี้มาจากไหน หากข้าจำไม่ผิด ของเหล่านี้เป็นของล้ำค่าที่เก็บอยู่ในหอห้วนอยู่ในพระตำหนักหลังอรุณ หากเจ้าไม่ได้ขโมยมา เจ้าเก็บมาได้หรืออย่างไร”

“ข้า...ข้าขี้มมาต่างหาก!”

เมื่อได้ยินดังนั้น ฉันก็หัวเราะออกมาเสียงดังอย่างห้าม
ไม่อยู่ ฉันเห็นโจรขโมยมามากแต่ไม่เคยเห็นใครแปลกประหลาด
เท่านี้

เมื่อหัวเราะเสร็จ ฉันก็ลุกขึ้นยืน เอ่ยกระแฉะกระแหง
“โจรก็มีคุณธรรมของโจร ขโมยของก็คือขโมยของ จะมาบอกว่า
ยืมอะไรกัน ไม่จริงใจเลยสักนิด เป็นโจรไม่น่าอายหรอก ที่น่าอาย
คือโจรขี้ขลาดต่างหาก”

หยวนเทียนฉิงเอ่ยอย่างองอาจ “ข้า ยืมมาจริงๆ! หากข้า
ยืนยันได้ว่าของเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่ข้าต้องการ ข้าจะเอากลับไปคืน
เอง ข้าเองก็จนใจถึงได้ทำเช่นนี้ เจ้าต้องเชื่อข้า พวกเราเป็นคน
เหมือนกัน เหตุใดจึงต้องทำให้อีกฝ่ายลำบากด้วย”

ฉันนั่งงัน ดูเขาพูดเข้า หากฉันทำให้เขาลำบากอีก
หมายความว่าฉันไม่ใช่คนแล้วใช่ไหม

ฉันถามเขา “เจ้ามีเรื่องอะไรจนใจอย่างนั้นหรือ”

หยวนเทียนฉิงนั่งเงียบไม่พูดไม่จา

หยวนเทียนฉิงส่ายหน้าทอดถอนใจ “แม่แต่องครักษ์ เล็ก ๆ ของแคว้นมุ่หลิวยังมีฝีมือขนาดนี้ มิน่าเล่าจึงได้ฉายาว่า ผู้พิชิตแดนใต้”

ฉินแอบหัวเราะอยู่ในใจ คืบนี้ราชองครักษ์เก่งกาจกว่า ปกติเพราะพวกเขาคือทหารเกราะดำที่ตวนมุ่เซ่อฝึกฝนให้ด้วย ตัวเอง บางคนเป็นทูตลับที่เลือกออกมาจากสำนักภูตผี แล้วจะ เป็นองครักษ์ธรรมดาได้อย่างไร

ที่หยวนเทียนฉิงเลือกที่จะปล้นในคืบนี้ เป็นเพราะเขา โชคไม่ดีเอง

ฉินเอ่ยถาม “เหตุใดเจ้าจึงแน่ใจว่าของล้ำค่าที่ศัตรูของ เจ้าพูดถึงหมายความว่าถึงสิ่งของ แต่ไม่ใช่หุ่ยงามเล่า”

หยวนเทียนฉิง “คนทั่วทั้งใต้หล้ามีใครที่ไม่รู้บ้างว่าฮ่องเต้ แห่งแคว้นมุ่หลิวนั้นรักของเขาเพียงองค์เดียว ฝ่ายในว่างเปล่า ในวังหลวงมีเจ้าเป็นหุ่ยงามเพียงหนึ่งเดียว หรือว่าเจ้าต้องการ ชีวิตของศัตรูของข้าอย่างนั้นหรือ”

เวลามักจะบังเอิญอยู่เสมอ บางที...อาจจะเป็นความบังเอิญของฉันและคนผู้นั้น เมื่อบังเอิญมากเข้า คนจึงเรียกกันว่าเป็นวาสนา

วาสนาเกิด ๆ ดับ ๆ คือเปลวเพลิงแห่งความรักที่ละลानตา หรือเป็นเสียงร้องไห้ของความโชครืดที่หายไป จนกระทั่งวันหนึ่งหลังจากนั้นไม่นาน เมื่อฉันได้พบกับเขาอีกครั้งและนึกถึงคำพูดที่หยวนเทียนฉิงพูดกับฉันในวันนี้ จึงได้เข้าใจว่าวาสนาของบางคนมีไว้เพื่อทำให้วาสนาของอีกคนสมบูรณ์

และสิ่งเหล่านั้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นภายหลังจากนี้

ฉันเหลือบสายตามองหยวนเทียนฉิง เห็นว่าน้ำเสียงของเขาออกจะไม่ให้ความเคารพเช่นนี้ แต่บทสนทนานี้ก็กลับเพลิดเพลิดใจ จึงเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “เอาละ คีนนี้ข้าจะปล่อยเจ้าไป เจ้าไปเถิด”

หยวนเทียนฉิงเบิกตากว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อ ร้องด้วยความตกใจ “ไม่จริงกรรมัง! เจ้าจะปล่อยข้าไป ถู้อว่าไว้ชีวิตข้าอย่างนั้นหรือ ตอนนี้อยู่บาดเจ็บหลายแห่ง เลือดไหลไม่หยุด น่ากลัวว่ายังไม่ทันจะเดินออกนอกประตูวัง เลือดคงจะไหลหมด

จนตายไปเสียก่อน! เรื่องที่เจ้าอยากรู้ข้าก็บอกไปจนหมดแล้ว
เจ้าไม่สนความเป็นความตายของข้าเลยหรืออย่างไร”

ฉันทกุมหน้าผากที่เริ่มปวดขึ้นมา ขมวดคิ้วถาม “เจ้าคิดจะ
เอาอย่างไร”

หยวนเทียนฉิงเอ่ยอย่างหน้าไม่อาย “ก่อนอื่นก็ควรจะ
เอายาห้ามเลือดที่เป็นสูตรลับของวังหลวงแคว้นมู่หลิวมาให้ข้า
ก่อน แล้วช่วยข้าทำแผล จากนั้นให้ข้าเปลี่ยนเสื้อผ้า มอบ
ป้ายเข้าออกวังหลวงให้ข้า ข้าจะได้เดินออกไปจากที่นี่ได้อย่าง
สะดวกสบาย!”

“เจ้าขโมยของแล้วยังหวังว่าข้าจะให้เจ้าออกไปจากที่นี่
อย่างสะดวกสบายอีกหรือ” ฉันทแค้นเสียง

“ข้าขี้ม!” หยวนเทียนฉิงโต้กลับ

ฉันทนิ่งเงียบ ก่อนจะหันไปอย่างอ่อนใจ หยิบยาห้ามเลือด
ชุดชั้นที่ และป้ายเข้าออกของพระตำหนักอวี่ซิงออกมา โยน
ใส่ศีรษะของเขาด้วยความหงุดหงิด

หยวนเทียนฉิงหัวเราะอย่างได้ใจแล้วดึงผ้าปิดหน้าสีดำออกเผยให้เห็นโครงหน้าเด่นชัด ผิวคล้ำ ใบหน้ายาวมีเคราขึ้นเต็ม ปิดบังใบหน้าเขาไปกว่าครึ่ง มีเพียงตอหนุุดจาเท่านั้น ที่จะเห็นริมฝีปากของเขาวบแวม

พอหยวนเทียนฉิงเห็นว่าฉันกำลังมองเขาก็หันมาเล่นหูเล่นตาใส่ฉัน “เป็นอย่างไร รู้สึกว่าข้ามีเสน่ห์ไม่ธรรมดาใช่หรือไม่ หล่อเหลายิ่งกว่าฮ่องเต้ของเจ้าหรือเปล่า”

ฉันมองเขาด้วยสายตาเย็นชา แล้วหันข้างพรางเอ่ยเสียงเรียบ “ข้าไม่สนใจคนเถื่อนๆ หรอก”

หยวนเทียนฉิงลูบเคราของตน มุมปากกระตุก “ซี! ไม่รู้จักของดี สิ่งนี้คือเสน่ห์ของบุรุษต่างหาก”

ฉันไม่สนใจเขาและเดินกลับเข้าไปด้านในของตำหนัก ผ่านไปสักพัก หยวนเทียนฉิงใส่ยาเปลี่ยนเสื้อเสร็จก็เดินออกมา

“ฮ่องเฮาผู้สูงส่ง ข้าจะไปละนะ เอกกระบี่มาคืนข้าเสีย”

ฉันหันกลับไป เห็นหยวนเทียนฉิงในชุดชั้นที่สี่เขี้ยวน้ำทะเล ก็นิ่งงัน

คนบางคนสวมชุดมังกรยังดูไม่เหมือนรัชทายาท คน-
บางคนสวมชุดชั้นที่แล้วยังดูไม่เหมือนคนรับใช้

เมื่อหยวนเทียนฉิงสวมชุดนี้แล้ว ดูไม่เข้ากันเลยจริงๆ

ฉันมองหมวดเคราเต็มใบหน้าของเขาก็รู้สึกขัดหูขัดตา
มุกปากหยักยิ้ม ชูกระบี่เดินเข้าไปหาเขา ทุกย่างก้าวของฉัน
เขาจะถอยหลังด้วยความหวาดกลัว

“เจ้า...เจ้าคิดจะทำอะไร” หยวนเทียนฉิงริมฝีปากสั่น-
ระริก

ฉันยิ้มอย่างมีเมตตา “ชั้นที่ไม่มีหมวดเครา มา ข้าจะช่วย
โกนให้ แป็บเดียวเดี๋ยวก็เสร็จ”

เมื่อกล่าวจบฉันก็คว้าคอเสื้อของเขา จับกระบี่ในมือ
เข้าไปประชิดใบหน้าเพื่อที่จะโกนขนบนใบหน้าของเขาออก

หยวนเทียนฉิงจับมือของฉันเอาไว้ ชัดขึ้นสุดกำลัง “เจ้า
อย่าคิดที่จะทำร้ายหมวดเคราของข้านะ!”

ฉันหัวเราะหึๆ ไม่รู้เลยว่าท่าทางแบบนี้เหมือนตัวร้ายที่
กำลังข่มเหงหญิงสาวในละคร

“ชินชิน เจ้ากำลังทำอะไร”

เสียงเยือกเย็นดังขึ้นภายในพระตำหนัก ฉันทะงักแล้ว
เงยหน้าขึ้นเห็นตวนมู่เซ่อยืนเอามือไฟล่หลังอยู่ที่ข้างฉากัน
แหวตาประหลาดใจมีรอยขี้งโกรธ

ศรีอยุธยา

บทที่ 93 สิ่งผูกพันรักไว้

ฉันปล่อยหยวนเทียนฉิงในทันที แล้วโยนกระบี่ในมือลง รีบวิ่งเข้าไปหาตวนมู่เซ่อด้วยความดีใจ “ท่านมาแล้วหรือ!”

ตวนมู่เซ่อดึงฉันไปหลบอยู่ด้านหลังเขา เอ่ยเสียงเบา “เดี๋ยวข้าจะกลับมาจัดการกับเจ้า” จากนั้นก็เซ็ดคางขึ้นมอง หยวนเทียนฉิงด้วยสายตาเย็นชา

หยวนเทียนฉิงคอแห้งขึ้นมาทันใด เขากลิ่นน้ำลาย แล้ว ฝืนเงยหน้าขึ้นมองกลับ

“ชั้นที่ที่มีหมวดเคราะห์บงไบบนหน้าอย่างนั้นหรือ ข้าไม่เคย พบเห็นมาก่อน” ตวนมู่เซ่อคลี่ยิ้มเอื่อยเฉื่อย แหวตามีหมอกควัน ในยามราตรีลอยขึ้นมา ลึกล้ำจนยากจะคาดเดา

“เซ่อ เขาคือ...”

ฉันยังพูดไม่ทันจบก็เห็นตวนมู่เซ่อยกมือขึ้นเพื่อเป็น สัญญาณไม่ให้พูดต่อ นัยน์ตาของเขาจับจ้องอยู่ที่กระบี่ยาว ซึ่งตกอยู่บนพื้น รอยยิ้มยิ่งชัดเจน เขาค่อยๆ ยื่นมือออกไป นิ้ว

ทั้งห่างอลงเล็กน้อย กระบี่ยาวก็พุ่งเข้าไปใส่มือของเขา เมื่อเขา
ตัวัดกระบี่ก็รู้สึกสนุก และเริ่มรำกระบี่ขึ้นมากลางพระตำหนัก

สายลมพัดขึ้น แขนเสื้อปลิวไสว ร่ายรำเหาะเหิน แสง
สีเงินวูบวาบ ในขณะนั้นแสงสว่างภายในพระตำหนักไหววาบ
เสียงกระบี่ดังไม่ขาด

ในเวลานี้ คนไม่ใช่คน กระบี่ไม่ใช่กระบี่ แต่เป็นวิญญาน
สองดวงที่สอดประสานกัน

สายลมหยุดลง เสียงกระบี่ก็หยุดลงด้วย เส้นผมยาวปรก
ลงบนบ่า แขนเสื้อทิ้งตัวลง หนึ่งคนหนึ่งกระบี่ เป็นความภาคภูมิ
ของฟ้าดิน

ตวนมู่เซ่อยืนนิ่ง มือกำด้ามกระบี่ นิ้วมือลูบไปตามตัวกระบี่
ทอดถอนใจ “เป็นกระบี่ที่ดีจริงๆ!” แขนเสื้อสะบัดขึ้น โยนกระบี่
ให้กับหยวนเทียนฉิง

กระบี่ตกสู่มือของหยวนเทียนฉิงอย่างมั่นคง เขาเงยหน้า
ขึ้นมองตวนมู่เซ่อด้วยความประหลาดใจ

ตวนมู่เซ่อยืนอย่างองอาจ ริมฝีปากเป็นเส้นโค้ง งดงาม
ราวกับกิ่งเหมยที่ยิ้มแย้มให้กับสายลมในฤดูใบไม้ผลิ ทั้งอบอุ่น
และหนาวเย็น

“จางเต๋อไห่ เอาหีบที่ข้าเก็บไว้ที่หอหน้วนอู้ออกมา” ตวน-
มู่เซ่อเอ่ยออกมา

ไม่นานจางเต๋อไห่ก็ยกหีบไม้แดงทรงสี่เหลี่ยมเดินเข้ามา
ยื่นโค้งโค้งอยู่อีกด้านของตวนมู่เซ่อ ตวนมู่เซ่อส่งสัญญาณไป
ทางหยวนเทียนฉิง จางเต๋อไห่ก็นำหีบไม้แดงยกไปตรงหน้า
อีกฝ่าย

หยวนเทียนฉิงรับมาด้วยความประหลาดใจ มองไปที่
ตวนมู่เซ่ออย่างงงงัน

ตวนมู่เซ่อ “กระบี่ลำค่านี้นี้ไม่มีฝักใช่หรือไม่ ของสิ่งนี้คือ
ฝักกระบี่ดาราจักรันตร์กาลที่ช่างตีดาบผู้มีชื่อเสียงนามว่าตู้จื่อ-
เอ๋อร์สร้างขึ้น ที่ผ่านมายังไม่มีกระบี่ใดคู่ควรกับฝักนี้ ดูเหมือนว่า
มันคงจะรอกกระบี่จากมือของท่าน วันนี้ข้าขอมอบฝักกระบี่นี้
ให้ท่าน เพื่อจับคู่ของที่คู่ควร และแสดงถึงมิตรไมตรี”

หยวนเทียนฉิงหยิบผักดาบออกมาจากหีบ จากนั้นก็สอด
กระบี่เข้าไปในฝักตั้งฉับ พอดีไม่ขาดไม่เกิน

“ดี กระทบมือไม่ขอปฏิเสธ และรับสิ่งนี้ไว้ เป็นพระกรุณา!”
หยวนเทียนฉิงเงยหน้าขึ้นหัวเราะ วางท่าใหญ่โต “มิตรเช่นพระองค์
กระทบมือหยวนเทียนฉิงย่อมต้องรับไมตรี!”

ฉันชะงัก มองหยวนเทียนฉิงที่สวมชุดชั้นที่ก็รู้สึกขำขัน
เมื่อครู่นี้เขายังทำท่าเหมือนหัวขโมยอยู่เลย แต่มาตอนนี้กลับ
กลายเป็นพี่เป็นน้องกับตวนมู่เซ่อเสียอย่างนั้น

การจะเรียกตวนมู่เซ่อเป็นพี่เป็นน้องนั้น ไม่ได้ต้องมีแค่
ความกล้าหาญเท่านั้น

ฉันหันไปมองตวนมู่เซ่อก็เห็นเขาผงกศีรษะยิ้มบาง ไม่มี
ร่องรอยความไม่พอใจ รอยยิ้มยังคงเอื่อยเฉื่อย มุมปากคมกริบ
ราวกับคมดาบที่สามารถผ่าโลกนี้ออกเป็นสองท่อน เป็นรอยยิ้ม
ที่ผู้อื่นไม่อาจคาดเดาความนัยที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังได้

หยวนเทียนฉิงเอ่ยว่า “น่าเสียดายที่คืนนี้กระทบมือมีธุระ
ไม่อาจรอช้า วันหน้าค่อยมาพบกันใหม่ จะต้องหาโอกาสมา
ร่ำสุรากับฝ่าบาทสักครั้ง!”

หยวนเทียนฉิงประสานมือคารวะ จากนั้นก็ก้าวเท้ายาว ออกไปทางประตูพระตำหนัก เมื่อเขาเดินไปถึงกรอบประตู ตวนมู่เซอก็ร้องเรียกจากทางด้านหลัง “ซ้าก่อน”

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ราชองครักษ์พร้อมอาวุธในมือก็ เข้ามาประจันหน้ากับหยวนเทียนฉิง

หยวนเทียนฉิงร่างแข็งทื่อ ยิ้มแหย

เขารู้ว่าตวนมู่เซอล่วงรู้ตัวตนของเขา ดูเหมือนว่าคืนนี้ เขาจะหนีไปได้ยากเสียแล้ว...

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ คิดถึงว่าหลายปีมานี้ ต้องเผชิญกับคมหอกคมดาบมากมาย มีชีวิตอยู่บนความไม่แน่นอน และตอนนี้ต้องมาเผชิญหน้ากับตวนมู่เซอผู้เป็นที่ หวั่นเกรงไปทั้งใต้หล้าก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา เมื่อความหวาดกลัว ผ่านพ้นไป ความกล้าหาญก็เข้ามาแทนที่

หยวนเทียนฉิงค่อยๆ หันกลับมา เตรียมที่จะต่อสู้ แต่ แล้วก็เห็นว่ามื่อผ้าสีด้ายเ็นมาตรงหน้า เขายื่นมือออกไปรับ เมื่อก้มลงมองก็ต้องชะงัก มันคือของล้ำค่าที่เขาเพิ่งจะขโมยมา

หยวนเทียนฉิงเงยหน้าขึ้นมองไปทางกลางพระตำหนัก ด้วยความงุนงงก็เห็นตวนมู่เซ่อยืนตัวตรง สวมชุดสีดำหุหุรา จนทำให้ความหุหุราโอ้อ่าภายในพระตำหนักหม่นแสงลง สว่างใสสว่างกับแสงสว่างในยามค่ำคืนจนไม่มีที่ให้หลบซ่อนตัว

ตวนมู่เซ่อเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “หากท่านสนใจสิ่งของ เหล่านี้ก็บอกกับข้าได้ ครั้งต่อไปหากท่านมาอีก ก็ไม่จำเป็นต้อง ปีนกำแพงเข้ามาในเวลาค่ำคืน เพียงแต่บอกข้าสักคำก็พอ”

เมื่อกล่าวจบก็โบกมือ ราชองครักษ์ที่หน้าประตูเก็บอาวุธ แล้วพากันถอยออกไป

หยวนเทียนฉิงมองไปทางตวนมู่เซ่อ แวดตาซ่อนอาการ เหม่อลอยไว้ เมื่อเห็นรอยยิ้มที่อ่านไม่ออกของตวนมู่เซ่อ เขาก็ รวบรวมสติ แล้วประสานมือขึ้นมา “ขอบพระทัยที่ทรงพระกรุณา กระหม่อมทูลลา ทรงรักษาพระวรกายด้วย!”

หยวนเทียนฉิงเดินไปไม่กี่ก้าวก็หยุดลงอีกครั้ง เขาหันมา แล้วเอ่ยด้วยเสียงที่ดังพอให้ได้ยินเฉพาะเราสามคนว่า “เมื่อครู่นี้ ตอนที่ฝ่าบาททรงไล่สำนักฆ่าสำนักตระกูลเหลียนนั้น กระหม่อม เห็นว่ามีคนชุดดำอยู่อีกกลุ่มหนึ่งหมอบอยู่บนหลังคา แต่จะเป็น

ผู้ใด และเป็นเพราะเหตุใด กระหม่อมไม่อาจทราบได้ ขอฝ่าบาท ทรงระวังด้วย”

ตวนมู่เชื่อผงกศึรชะ “ขอบใจ”

หยวนเทียนจึงมองตวนมู่เชื่อด้วยแววตาลึกซึ้ง ก่อนจะเดินหายไปในความมืดของยามราตรี

เมื่อทุกคนออกไปเฝ้าอยู่ด้านนอกพระตำหนักแล้ว ด้านในก็เหลือเพียงฉันกับตวนมู่เชื่อเพียงสองคน

สายลมในยามค่ำคื่นลอดเข้ามาจนไฟในตะเกียงดับไป หลายดวง ภายในห้องมืดสลัวลง มีเพียงนัยน์ตาสีดำขลับของตวนมู่เชื่อเท่านั้นที่ยังคงสว่างเรืองรอง เขาหุบยิ้ม ใบหน้าซึ่งขังจับจ้องมาที่ฉันโดยไม่พูดไม่จาอยู่นาน

ฉันแม้ริมฝีปาก กลืนน้ำลาย เอ่ยเสียงอ่อนว่า “ท่าน... จัดการทุกอย่างเสร็จแล้วหรือ”

“ยัง” คำตอบสั้นได้ใจความ

ฉันนั่งงั้น

เขากำลังโมโหจริงๆ ด้วย

ฉันพยายามคลี่คลายอย่างอ่อนหวาน ออกอ้อนว่า “ถ้าเช่นนั้น เช่อก็รีบไปจัดการเสียสิ”

“ได้”

เมื่อกล่าวจบ ฉันก็รู้สึกว่โลกกลับตาลปัตร ตวนมู่เช่อ อุ่มฉันขึ้นมา แล้วเดินเข้าไปด้านในของพระตำหนัก

“ท่าน...ท่านจะทำอะไร” ฉันตื่นตกใจจนใบหน้าถอดสี

“ทำตามี่ขึ้นชั้นต้องการ จัดการงานที่เหลือให้เสร็จ”
ตวนมู่เช่อตอบ

“...เรื่องอะไรหรือ”

ตวนมู่เช่อหยุดหนึ่ง ก้มลงมามองฉัน ใบหน้าดำคล้ำ “ทำโทษ
เจ้า”

ฉันเบิกดวงตากว้าง เอ่ยด้วยความไม่พอใจ “ข้าทำอะไรผิด
ท่านถึงต้องทำโทษข้า”

“เจ้าทำผิดร้ายแรงสามประการ ข้าไม่ยอมลงโทษเจ้า
สถานเบาแน่!” ตวนมู่เซ่อเอ่ยเสียงต่ำ นัยน์ตาดิ่งลึก

ฉันทุดติดอ่า “สาม...สามประการที่ไหน”

“เจ้าไม่ห่วงความปลอดภัยของตัวเอง เป็นประการแรก
เจ้าปิดบังข้า เป็นประการที่สอง...”

“เดี๋ยวก่อน!” ฉันทุดแทรกคำพูดของตวนมู่เซ่อ “ข้าปิดบัง
ท่านเรื่องอะไร”

“เจ้ามีเรื่องในใจ เช่นนี้ไม่เรียกว่าปิดบังหรือ หากเจ้า
ต้องการรู้เรื่องสำนักตระกูลเหลียนก็มาถามข้าได้ เหตุใดจึงต้อง
เอาตัวไปเสี่ยงเช่นนั้น”

ฉันทุดปากขึ้นบ่นงึมงำ “หากข้าถามแล้วท่านจะบอกข้า
หรือ”

“หากรู้แต่แรกว่าเจ้าจะทำเช่นนี้ ต่อให้เจ้าต้องเป็นกังวล
จนกินไม่ได้นอนไม่หลับ ข้าก็จะบอกเจ้าทุกสิ่งทุกอย่าง!”

“ข้า...”

ตวนมู่เชื่อเงยหน้าขึ้นไม่มองฉันอีก และเข้ามาถึงห้อง
ด้านใน

ม่านกันเสียงกึ่งตัวลงมา ไหวไปตามแรงลม ส่งกลิ่นหอม
ฟุ้งกระจาย

ตวนมู่เชื่อว่าฉันลงบนเตียงสีทองม่วง นิ้วโป้งลูบไล้แก้ม
ของฉัน เหม่อมองฉันด้วยนัยน์ตามีประกายสีทองเต็มเร้าราวกับ
แสงจันทร์ที่ส่องไปไกลพันหลี่

“ซินซิน รับปากข้า ต่อไปเจ้าจะต้องดูแลตัวเองให้ดี อย่า
ทำเช่นนี้อีก”

ฉันพยักหน้า รู้ว่าตวนมู่เชื่อปกป้องฉันอย่างดีขนาดไหน

“แล้วความผิดข้อที่สามของข้าคืออะไร”

ตวนมู่เชื่อหนึ่งมอง ไม่ตอบคำถามฉัน แต่กลับกุมมือ
ฉันขึ้นมาจุมพิตที่มุมปาก ละเลียดจุมพิตทีละนิ้ว จนรู้สึกจี้จี้
ฉันหัวเราะคิกคัก

ใบหน้าเครียดขมิงของตวนมู่เชื่อค่อยๆ มีรอยยิ้มปรากฏ
ขึ้นราวกับดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้าทอแสงอ่อนโยน

แขนเสื้อกางออก เขาดึงฉันเข้าไปในอ้อมกอด ลมร้อนพัดผ่าน
ริมหู เสียงแหบพร่าดังขึ้น “เจ้าทำให้ข้าต้องคอยพะวงหวังหาเจ้า
อยู่ตลอดเวลา จนไม่อาจสงบจิตใจได้ นี่คือการที่สาม”

อ้อมกอด...โอบรัดแน่นหนา เสียงหัวใจ...เต้นดังตึกตัก

อยู่ๆ ฉันก็รู้สึกที่อ้อมกอดนี้แปลกไป แม้การกอดจะ
ทำให้ไม่เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย แต่กลับทำให้หัวใจอยู่ใกล้กัน
มากขึ้น

บทที่ 94 คนสองคนหลงทาง

ฉันวางมือลงบนแผ่นหลังที่แน่นหนาของตวนมู่เซ่อ ชบลงบนหัวไหล่ของเขา หลับตาลงแล้วยิ้มบาง “ที่แท้ข้าก็ทำผิดใหญ่หลวงนี่เอง! น่าเสียดายที่สายเกินไปเสียแล้ว” รอยยิ้มของฉันเพิ่มมากขึ้น หัวใจราวกับมีแรงกระเพื่อมเป็นคลื่นอย่างอ่อนโยน “เพราะว่า...ข้าจะทำความผิดเช่นนี้ไปอีกชั่วชีวิต ข้าต้องการให้ท่านพะวงห่วงหาข้าไปตลอดชีวิต”

แขนทั้งสองข้างรัดแน่น อ้อมกอดของตวนมู่เซ่อกอดรัดแน่นขึ้น

“ซินฉินกล้าพอจะรับโทษทัณฑ์เพื่อรับผิดชอบต่อความผิดนี้หรือ”

ฉันซุกหน้าลงบนซอกคอของตวนมู่เซ่อ ได้กลิ่นกำยานที่อบลงบนเส้นผมของเขา เอ่ยเสียงเบาว่า “ไม่ว่าโทษนั้นคืออะไร ข้าก็ไม่กลัว”

ที่แท้...การรับโทษทัณฑ์ บางครั้งก็เป็นความหวานล้ำ

เสียงหัวเราะของตวนมู่เช่อดังขึ้นบนศีรษะ ร่างกายถูก
ปลดปล่อย เขาแนบใบหน้ากับฉัน ปลายจมูกชนปลายจมูก จมูพิต
ริมฝีปากของฉันอย่างแผ่วเบา เอ่ยถามเสียงอ่อนโยน “ชินชิน
รู้สึกบ้างไหม”

ใบหน้าแดงช้ำ ฉันพยักหน้า ตอบรับเสียงเบาหวิว

ตวนมู่เช่อเอียงศีรษะมองฉัน ริมฝีปากผู้ตรอยยิ้ม ฝ่ามือ
ทาบบนท้องน้อย เอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “ถ้าเช่นนั้น...ให้ท้องนี้
สร้างชีวิตใหม่ขึ้นมาเถิด”

ฝ่ามืออบอุ่นทะลุผ่านเสื้อผ้าเข้ามาสัมผัสผิวหนังของฉัน
เข้าไปถึงส่วนลึกของร่างกาย ถ่ายทอดความอบอุ่นไม่ขาดสาย

ฉันเข้าใจความหมายของคำพูดของเขา ใบหน้าจึงแดงก่ำ
ขึ้นมา

ลูก...ลูกที่เป็นของฉันและเขา...

ความหวานล้ำเอ่อล้นเข้ามาในหัวใจ

เสียงแหบพร่าของตวนมู่เช่อดังขึ้นภายในพระตำหนัก
อันเงียบสงัด “ลูกของเราจะต้องเกิดขึ้นมาภายใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้า

ได้รับคำอวยพรที่อ่อนโยนที่สุดในโลก เขาจะเป็นยอดคนของ
ใต้หล้า เชี่ยวชาญทุกสรรพสิ่ง เขาจะได้สืบทอดแผ่นดินทั่วทั้ง
ใต้หล้าต่อจากข้า เขาจะต้องสร้างความเจริญรุ่งเรืองอย่าง
ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน!”

หมอกควันพลันว่างเปล่า ดวงตะวันและดาราส่องประกาย

ใช้กลยุทธ์ยึดครอง รวมแผ่นดินทั้งสี่

นั่นคือความทะเยอทะยานของตวนมู่เซ่อ เป็นการตัดสินใจ
ของเขา!

สีหน้าแน่วแน่ของเขาทำให้ฉันนิ่งงัน หัวใจเต้นระส่ำราว
ตีกลอง ราวกับเห็นบุรุษผู้นี้ในชุดทหาร ยืนอยู่บนยอดเขาสูง
ก้มลงมองแผ่นดินที่อยู่แทบเท้าของตน

ผ่านไปสักพัก ฉันก็เก็บอารมณ์ความรู้สึกได้ แล้วเอ่ย
อ้ออิง “ถ้าหาก...ถ้าเป็นองค์หญิง จะทำอย่างไร”

เมื่อได้ยินดังนั้น ตวนมู่เซ่อก็ชะงัก จากนั้นก็เงยหน้าขึ้น
หัวเราะเสียงดัง “ถ้าเช่นนั้นก็ให้นางเป็นฮ่องเต้หญิงองค์แรกใน
ประวัติศาสตร์แคว้นมู่หลิว!”

ฉันรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่า จ้องมองตวมุ่มเข่ออย่างหนึ่งจน
พูดอะไรไม่ออก

คำพูดที่น่าตกตะลึงพริ้งเพริดเช่นนี้เป็นเพียงคำหยอกล้อ
เท่านั้น ในโลกที่ชายเป็นใหญ่แห่งนี้ มีเพียงตวมุ่มเข่อเท่านั้นที่
สามารถเอ่ยคำพูดจาเพื่อเจ้าเช่นนี้ได้

ทันใดนั้นสีหน้าของตวมุ่มเข่อก็พลันเปลี่ยนไป แววดา
ส่องประกายวาวขึ้น เขารีบคว้าเอวของฉันแล้วกระโดดไป
ด้านหลัง ฉันยังไม่ทันรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้นก็เห็นเขาหีบผ่านวม
ขึ้นมาสะบัดอย่างแรง ผ่านวมคลี่ออกก็เ็นอยู่ตรงหน้า

ฉีก ฉีก ฉีก

บางสิ่งบางอย่างโจมตีผ่านวมจนเกิดเสียงดังขึ้น

ผ่านวมร่วงหล่น อวูธลับสี่เงินร่วงลงส่งเสียงดัง ฉัน
เงยหน้าขึ้นมองก็เห็นคนชุดดำสืบทว่าคนถืออาวุธกวัดไกวไปทาง
ตวมุ่มเข่อ

ตวมุ่มเข่อเข้าไปปะทะกับคนเหล่านั้น ถูกโจมตีทั้งด้านหน้า
และด้านหลัง ฉันที่ยืนอยู่อีกด้านร้อนใจ รู้สึกแค้นใจที่ตัวเอง

ไม่มีวรุฑ์อย่างหงเจียว ในเวลานี้มีเสียงต่อสู้ดังขึ้นจากบนหลังคา ดูเหมือนว่าทั้งชื่อเมยหวังเหลียงและหงเจียวต่างกำลังติดพันกันทั้งหมด

ฉันเห็นคนสามคนถือดาบเล่มใหญ่ลอบโจมตีตวนมู่เซ่อ จากทางด้านหลังก็ตื่นตระหนก “ระวังนะ! เซ่อ...!”

ยังไม่ทันคิด สัญชาติญาณทำให้ฉันแทรกตัวไปด้านหน้า ขวางเบื้องหลังของตวนมู่เซ่อไว้

ตวนมู่เซ่อหันกลับมา เมื่อสายตามองเห็นฉันเข้า สีเลือดก็พลันเหือดหายไปจากใบหน้า แวตาดำเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“ไม่... ซินซิน!”

แล้วเรื่องประหลาดก็เกิดขึ้น!

นักฆ่าที่โจมตีจากทางด้านหลังทั้งสามพากันหยุดชะงัก กระโถ้ออาฆาตพวยพุ่งออกมาจากนัยน์ตา รุ่มนตาหุดตัวลง หมุนตัวไปทางด้านหลัง ชักดาบที่กำลังจะฟันลงบนร่างของฉัน กลับไปในทันที

นี่...เกิดเรื่องอะไรขึ้น

พวกเขาไม่ได้มาสังหารฉันอย่างนั้นหรือ

ฉันรู้สึกงุนงง มองพวกเขาด้วยความประหลาดใจ ก็เห็นพวกเขาชูดาบในมือขึ้นอีกครั้ง ฟุ่งเข้ามาหาตวนมู่เซ่อ

ฉันเก็บความสงสัยแล้วกัดฟันเข้าไปขวางตวนมู่เซ่อเอาไว้ พวกเขาหยุดการโจมตีแล้วเปลี่ยนไปโจมตีตวนมู่เซ่อจากอีกฝั่ง ฉันประจันหน้าเข้าหาคมดาบของพวกเขาอีกครั้ง และอาวุธก็ต้องเปลี่ยนทิศทางอีกครั้ง

ทำเช่นนั้นเข้าไปซ้ำมาอยู่สองสามครั้ง จนกระทั่งนักฆ่าหยุดการโจมตี พวกเขาล้อมตวนมู่เซ่อและฉันเอาไว้ตรงกลางรอที่จะลงมืออีกครั้ง

ส่วนฉันก็ค้นพบว่าที่จริงแล้ว...พวกเขาไม่สามารถทำร้ายฉันได้!

ที่พวกเขาทำเช่นนั้นเพราะรับคำสั่งของใคร

ใครกันแน่ ที่ต้องการสังหารตวนมู่เซ่อ แต่ไม่ยอมให้ทำร้ายฉันแม้แต่เพียงนิด

มู่จื่อหมิงอย่างนั้นหรือ

ไม่ใช่!

ตอนนี้เขากำลังแย่งชิงบัลลังก์อยู่ที่แคว้นเฟิงหลี่ ไม่สามารถหันมาสนใจทางนี้ได้หรอก

ทันใดนั้น รอยยิ้มหนึ่งแวบผ่าน ใบหน้าดงามราวหยก ผุดขึ้นมาในหัวใจ ฉันตะลึงงัน

ในขณะที่ฉันเพิ่งจะนึกได้ แขนก็ถูกจับแน่น ฉันหันไป ด้วยความเจ็บปวด ก็เห็นนัยน์ตาซึ่งโกรธที่ปูดโปนออกมาของ ตวนมู่เซ่อ

“ซินซิน เจ้า!” ตวนมู่เซ่อดึงฉันไปตรงหน้า มือทั้งสองข้าง ยึดใบหน้าของฉันเอาไว้ ดวงตาซ่อนพายุฝนเอาไว้เบื้องหลัง มุมปากของเขากระตุก สะกดกลั่นความขึงโกรธแล้วหิวฉันออกจากวงล้อมนั้น

ตอนนี้เองหงเจียวและคนอื่นๆ สามารถหลุดพ้นจาก คู่ต่อสู้ถลาเข้ามาด้านใน ราชวงศ์ที่เผ่าอยู่ด้านนอกเข้ามา คุ่มกัน คนนับร้อยเข้ามาล้อมนักฆ่าสิบกว่าคนนั้นจนไม่อาจเล็ดลอดไปไหนได้

แขนเสื้อกว้างสะบัด ตวนมู่เซ่อออกคำสั่งด้วยสีหน้า
เยือกเย็นราวน้ำค้างแข็ง “จับเป็นพวกมันทั้งหมด!”

ราชองครักษ์พากันชูอาวุธดาหน้าเข้าไป

เมื่อเห็นว่าไม่มีทางรอด เหล่านักฆ่าก็มองตากันอย่าง
รวดเร็ว พวกเขาพาดดาบลงบนลำคอ ลงมืออย่างรวดเร็วโดย
ไม่มีท่าทีลังเล โลहितสดๆ พวยพุ่งไปรอบทิศ สาดลงบนพื้นราว
ผลิงเถา ร่างไร้ลมหายใจล้มลงกับพื้น ความเป็นความตายห่าง
กันเพียงชั่วความคิด

ตวนมู่เซ่อมองร่างไร้วิญญาณทั้งสิบกว่าร่างที่อยู่บนพื้น
โดยไม่พูดไม่จาอยู่นาน ดวงตาทรี่ลง หางตามีรอยเย็นวาบ นานช้า
จึงเอ่ยออกมาหนึ่งประโยคว่า

“ตวนมู่หลิวอวิน เจ้ายังมีชีวิตอยู่จริงๆ!”

ท้องฟ้าสีแดงในยามรุ่งอรุณทอแสงที่ขอบฟ้า ดวงตะวัน
และดวงดาราส่องแสงริบหรี่ เมฆหมอกปกคลุมภูผามัวสลัว

เหมิงฟางตัวสั้นเพราะความหนาวเหน็บ ก้าวเข้าสู่ห้อง
ด้านใน

ภายในห้องจุดไฟไว้สว่างไสว โคมไฟรูปจันทราเทพธิดา
นางเอ๋อสะท้อนดวงหน้างดงาม ด้านหลังคือกำแพงหยกแกะสลัก
ยิ่งส่งให้ร่างสูงชะลูดนั้นแบบบางยิ่งขึ้น

บุรุษในชุดสีจันท์เสี้ยวยืนอยู่ที่หน้าโต๊ะหนังสือ มือจับ
พู่กัน มีสมาธิอยู่กับการวาดภาพ เส้นผมดำขลับปรกลงมาที่บ่า
ทั้งสองข้างปิดบังใบหน้าครุ่นคิดของเขาไว้ แต่ไม่อาจปิดบัง
ความอ่อนโยนที่ออกมาจากหัวใจของเขาได้

เหมิงฟางยืนนิ่งอยู่อีกด้าน เขารู้ว่ายามที่เจ้านายของตน
กำลังวาดภาพไม่ชอบให้ใครเข้ามารบกวน สายตาของเหมิงฟาง
จับอยู่ที่ม้วนกระดาษ ภายในใจหนักอึ้งราวกับฤดูที่ฝนกระหน่ำ
ปิดบังท้องฟ้าเอาไว้ทั้งหมด

นายท่านกำลังวาดภาพนางอีกแล้ว...

ตั้งแต่เขาติดตามนายท่านมาก็มักจะเห็นอีกฝ่ายนั่งวาด
รูปอยู่เพียงลำพังเงียบๆ ในยามค่ำคืนอันแสนเดียวดายที่มี
หมู่ดาวพร่างพรายบนท้องฟ้า มุมปากมีรอยยิ้มอ่อนโยนราวกับ

ตื่นตันจนจะร้องไห้ ในตอนแรกเขาไม่รู้ว่านายท่านกำลังวาดรูปอะไร แต่แล้วเขาจึงค่อยๆ เข้าใจว่ามันคือเงาหลังของสตรีนางหนึ่ง วันแล้ววันเล่าแผ่นหลังนั้นก็ค่อยๆ กลายเป็นใบหน้าด้านข้าง ใบหน้าด้านข้างค่อยๆ กลายเป็นหน้าตรง...เขาใช้เวลาถึงสิบปีถึงจะเข้าใจว่า สิบปีมานี้ของนายท่านเอาแต่วาดเสียวลมหายใจที่สตรีผู้นั้นหมุนร่างหันมา ในคืนนี้ทันทีที่เขาเห็นสตรีผู้นั้น นอกจากความประหลาดใจแล้วก็คือความรู้สึกที่พูดไม่ออก

“นายท่าน...” เหมิงฟางเอ่ยขึ้นอย่างอดไม่ได้

ชายผู้นั้นหยุดมือ วางพู่กันลงเบาๆ เอ่ยเรียบๆ ว่า “นักฆ่าพ่ายแพ้หรือ”

“ขอรับ ขอนายท่านโปรดลงทัณฑ์!”

บุรุษผู้นั้นส่ายหน้า มุมปากหยักยิ้มอ่อนโยนสว่างไสว “ลอบฆ่าไม่สำเร็จ แต่ภารกิจของเจ้าสำเร็จลงแล้ว จะต้องลงโทษไปทำไม”

เหมิงฟางนิ่งงัน “เหมิงฟางโง่เขลา นายท่านโปรดชี้แนะ”

“อย่างน้อยเจ้าก็นำคำพูดที่ข้าอยากพูดส่งไปถึงเขา”
บุรุษผู้นั้นคลี่ยิ้ม “ได้รู้ว่าตวนมู่หลิวววินยังไม่ตาย ไม่รู้ว่าสีหน้า
ของเขาเป็นอย่างไรบ้าง น่าเสียดายที่ข้าไม่ได้สนใจแล้ว...”

“นายท่าน...”

บุรุษผู้นั้นหันหน้ามา เห็นเหมิงฟางจับจ้องม้วนภาพทำท่า
อยากจะเอ่ยวาจา ก็หัวเราะเสียงเบา “เจ้าอยากจะถามว่าสตรีใน
ภาพนี้คืออี่ชินซิน ฮองเฮาแห่งแคว้นมู่หลิวใช่หรือไม่ใช่ไหม”

เหมิงฟางชะงัก แล้วถอยหลังไปครึ่งก้าว ก้มลงโขกศีรษะ
“เหมิงฟางมิกล้า”

ชายผู้นั้นโน้มตัวลง นิ้วเรียวยาวแตะลงบนรอยยิ้มบน
ภาพวาด เอ่ยเสียงเบาว่า “ใช่ นางคืออี่ชินซิน นางคือความฝันในใจ
ของข้า...”

เหมิงฟางล้งเลอยู่สั๊กพัก ก็เอ่ยว่า “หากนายท่านมีใจให้
นาง เหตุใดจึงไม่ไปหานางล่ะขอรับ”

“ไปหานางอย่างนั้นหรือ” ร่างของบุรุษผู้นั้นนิ่งงัน รอยยิ้มอ่อนละมุนหายไป ความกระอักกระอ่วนเข้ามาแทนที่ “หากพบกันอีกครั้งก็เป็นเพียงคนแปลกหน้า สู้ไม่พบจะดีกว่า”

บุรุษผู้นั้นเงยหน้าขึ้น สะอื้นให้ เขาจะลืมได้อย่างไร คำสัญญาที่เขาให้กับนางไว้ในครั้งสุดท้ายท่ามกลางความมดงาม หรุหราสว่างไสวราวเปลวเพลิง

ชินชิน หากเจ้ากับข้ายังมีโอกาสได้พบกันอีกครั้ง จะกลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกันเท่านั้น

ตั้งแต่หนีไป...จะไม่ได้พบกันอีกแล้วจริงๆ...

“นายท่าน คือนี่สำนักตระกูลเหลียนแห่งแคว้นส่วยหลง ลอบสังหารของเฮาแคว้นมู่หลิว พวกเราควรจะ...”

“ไม่ต้อง” บุรุษผู้นั้นเก็บความคิดสับสนไป เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “สำนักตระกูลเหลียนเป็นเพียงปรากรตระกูลถึงแห่งที่สองเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ เจ้าส่งคนไปจับตาดูคนผู้นั้นไว้ดีกว่า ข้าไม่ต้องการเห็นปรากรตระกูลถึงแห่งที่สามอีก”

“ขอรับ ข้าน้อยเข้าใจ” เหมิงฟางรับคำสั่ง จากนั้นก็หยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ประคองขึ้น “นายท่านตระกูลจงเจิ้งส่งจดหมายมาขอรับ”

บุรุษผู้นั้นรับจดหมายไป กวาดตาอ่านอย่างรวดเร็ว เมื่อชูมือขึ้นจดหมายก็ปลิวไปในอากาศ เมื่อตกลงพื้นก็มอดไหม้กลายเป็นเถ้าถ่าน

เสียงแผ่วเบาลอยหายไปในสายลมพร้อมกับจดหมาย

“จงเจิ้งหมิงเซวียน อาจารย์ของข้า ใครจะคิดว่า... โชคชะตาเป็นเช่นนี้ แม้จะเปลี่ยนแปลงชั้นตอน แต่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงจุดจบได้...”

เมื่อข้าข้ามภพมาเป็นสตรี ท่ามกลางสี่บุรุษผู้เลิศล้ำ 4

两世情缘

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《两世情缘》

Author© 醉寂寞 (Zui Ji Mo)

Thai edition rights under license granted by 连城读书 (www.lcread.com)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

醉寂寞 Zui Ji Mo.

เมื่อข้าข้ามภพมาเป็นสตรี ท่ามกลางสี่บุรุษผู้เลิศล้ำ เล่ม 4 / 醉寂寞 Zui Ji Mo: เขียน;

P15: แปลจาก 两世情缘.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์, 2567.

(1) 330 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. P15, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6644-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ Yiwah H.

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา

ราคา 179 บาท